

100403 Påsknatten Ylva Rundberg

Det fanns inga alternativ, utan bara en sak att göra eller som vi kanske skulle uttryckt det i dag oberoende av kön: A man got to do, what a man got to do. Finns inga val och alternativ. Sabbaten var över, kryddorna var inköpta nu var det bara att gå för att ta hand och Jesu kropp. Egentligen var det ju inte alls det här slutet som de hade väntat utan något helt annat, men nu var det så här det var Jesus var död. Så nu var för att ta ett sista farväl ge ett värdigt avslut som kvinnorna gick där längs vägen, antagligen med huvudena nedböjda och hjärtana fyllda med frågor. De hade kastats den sista veckan mellan hopp och förtvivlan, intåget i Jerusalem låg bara en vecka bort i tiden hosianna ropen kunde de fortfarande höra inom sig, men det fanns ett annat rop som nog ringde ännu tydligare i deras öron: Korsfäst, korsfäst, korsfäst.

För oss som vet vad som kommer möta kvinnorna vet att de tvära kastens tid inte är förbi. För det de möter är inte den stängda graven, utan en öppen och tom. Eller tom och tom var den ju inte så lång för då stod där två unga män, två änglar.

Vi vet inte hur de såg ut mer än skinande och i min föreställningsvärld är de i alla fall två mycket stiliga män, däremot tycker jag de är lite ouppfostrade, för de börjar med att nästan var oförskämda och ifrågasätta deras ärende: Varför söker ni de döda levande bland de döda? Hur skulle de kunna veta? Hur skulle de kunna tänka sig att leta någon annan stans än där de sist sett honom, då död – död har en tendens att var ganska stillsamma.

Men då påminns de om orden som Jesus sagt om hur den här vägen var nödvändig. De ord som nog glömts bort och försvunnit i alla känslorvall de genomgått den sista veckan, försvunnit och överröstat av såväl hosiannarop som rop om korsfästelse. Så de gör de enda raka, de går och berättar. Antagligen blev kryddorna liggande, deras funktion var förbi och de går mot nytt uppdrag, att berätta vad de sett i hört.

Tyvär var raden av mindre uppfostrade män inte slut utan apostlarna tar deras berättelse om den tomma graven som tomt prat. De var de första i en oerhört lång rad av människor som ständigt fylls på som tar den tomma graven som tomt prat, men i verkligheten är det något helt annat.

Annat var det med Petrus, denna handlingskraftige lärjunge springer istället för att se. Graven är verkligen tom, och han undrar över det som har hänt.

Det är skönt när man har facit och det har vi man kan lite lätt döma både den ena och den andra: varför var änglarna inte trevligare, varför tog det så lång tid för kvinnorna att förstå, varför lyssnade inte apostlarna och när Petrus själv såg varför förstod han inte. Varför fylldes han inte med glädje istället för undran?

Ja det är lätt när man har facit, som vi. Vi vet att de kommer möta den uppståndne Herren, möta Jesus igen och leva med honom för en tid. Men hur hade vi handlat om vi varit där. Tro inte heller vi varit så snabba till att lägga i ihop ett och ett ord som sagts med vad ögon ser. Inte så lätt att tro om vi fått höra och kanske inte ens om vi fått se. Vi hade nog inte varit bättre vi om vi varit där den dagen. Men är vi bättre nu när vi har facit?

För hur kan vi sitta kvar i bänkarna, vi borde ju springa så som Petrus. Jesus lever ju! Och vi borde som kvinnorna berätta vad vi sett hur mörkret har vänt till ljus. Men jag ska vara givmild och inte jaga iväg er redan nu, vi kan ju avsluta gudstjänsten tillsammans, allt annat skulle kanske bli lite konstigt.

Men vänta inte för länge, låt inte det bli ett förhållningssätt, att vänta in läget när det kommer vara självklart och enkelt att berätta om det fantastiska budskapet som denna natt förkunnar, att mörkret är besegrat.

Kvinnorna får vara vår förebild, de visste vad som behövdes göra när sabbaten var över och det var inte lätt steg mot graven, men a man got to do what a man got to do.

De väntade inte med att berätta vad de sätt bara för att de inte visste hur det skulle tas emot. Samma sak är det varje gång vi berättar om den tomma graven och den levande Jesus, vi vet inte hur det kommer att landa, men det är alldeles för fantastiskt för att inte berätta och alla människor vi möter är alldeles för värdefulla för att inte få höra. För många av den vandrar ju runt som om mörkret vann och graven aldrig blev tom. Vi har facit, vi vet att graven är tom, ljuset vann!

Och ni vet och jag vet att och vi vet att a man got to do what a man got to do, så våga berätta att graven är tom, för Jesus är uppstånden, Ja han är sannerligen uppstånden.